

El trasbals del Sistema Monetari Internacional ha augmentat la sensació de misteri profund que les fluctuacions de les divises ens causen als profans. El meu respectat i admirat amic Fabià Estapé m'advertiria afectuosament que val més que no m'emboleiqui en temes tan allunyats dels meus coneixements.

Però, és clar, la preocupació hi és. M'acabo de treure de la butxaca una pesseta de les darreres fornaades, i es veu tan desvalguda, tan ingràvida (fa 13 mm des del nas del rei fins a la "s" de Carlos) que és un crim que l'ataquin altres monedes grandolasses.

Aquesta petita cosa que tinc damunt la taula, resulta que ha entrat en crisi. Penso en un futur, quasi present, d'experts en numismàtica que faran miracles perquè el perfil del rei i el seu nom, l'escut d'Espanya, el valor nominal i l'any d'emissió càpiguen en l'espai que ocupa una piga minúscula.

Vaig créixer —no gaire— en uns

temps que ens havien fet creure en un ideal de seguretat, el patró or. Els bancs centrals difonien moneda emparada per una cosa molt valuosa, guardada en forma de lingots en soterranis. Cada banc central emetia moneda i el valor nominal era garantit per una quantitat equivalent que avalava el diner en circulació.

De cop i volta, ens van començar a dir que allò de la sacralitat dels dipòsits en or en caixes fortes no s'havia de prendre al peu de la lletra. Era més fàcil imprimir paper i encunyar metall econòmic que no pas engavanyar els bancs amb barres d'or. Arribats a aquest punt, jo i molts com jo recordem un país que va emetre segells de correus que valien, cada peça de circulació interior, 200.000 marcs. Ens vam adonar, aleshores, de la relativitat i dels

convencionalismes dels sistemes monetaris.

Per acabar de reblar-ho, el general Charles de Gaulle es va llevar un bon dia amb una idea lluminosa: treure dos zeros de les xifres expressades en francs francesos, de manera que 100.000 es convertien en 1.000, tot conservant el mateix poder adquisitiu.

Ara, la baralla econòmica entre aquell país del marc amb un de vessall de zeros i l'altre que en va esborrar dos sense engaltar gaire, ens fa anar a tots de gairell. I aquí és on, comptant sempre amb la seva bonhomia i la seva comprensió, m'atreveixo a preguntar a en Fabià Estapé: què passaria si fèssim anar els zeros amunt i avall, però sempre a major honra i glòria de la pesseta?

Pere Calders